

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **I. S.**, e. č. X
státní příslušnost X
naposledy pobytem X

zastoupen JUDr. Petr Navrátil, advokát
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. OAM-450/ZA-
ZA11-ZA17-R2-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ze dne 16. 9. 2020 žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č. j. OAM-450/ZA-ZA11-ZA17-R2-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co bylo prvotní rozhodnutí žalovaného o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 8. 2018, č.j. OAM-450/ZA-ZA11-ZA17-2018 (dále jen „prvotní rozhodnutí“) zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 29. 11. 2019, č.j. 33 Az 23/2018-37 (dále jen „zrušující rozsudek“) a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 25. 5. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z údajů poskytnutých k žádosti a pohovoru ze dne 31. 5. 2018 a doplňujícího pohovoru ze dne 17. 7. 2018 vyplývají následující skutečnosti.
4. Žalobce je kurdské národnosti, vyznává islám (sunnitskou větev) a je sympatizantem strany HDP (Halkların Demokratik Partisi – Lidová demokratická strana). Z hlediska osobního stavu je svobodný a bezdětný. Naposledy žil ve své vlasti v kraji Mersin. Do ČR přicestoval nelegálně přes Řecko a Itálii. Rozhodl se opustit vlast proto, že je Kurd. V oblasti, kde žil, je kurdská menšina a byli tam často vyslýcháni a mučeni ze strany vlády. Dále popsal v množném čísle různá příkoří, která tam Kurdové zažívají. On sám nebyl členem žádné kurdské politické strany. Někteří lidé, kteří byli členy strany, zmizeli a on se domnívá, že byli zlikvidováni státem. Otec žalobce se v minulosti odmítl stát členem místní domobrany, a tak se dostal na černý seznam vojenské policie. Je levicového smýšlení a angažoval se v kurdských věcech, ČR mu poradila rodina. Zmizeli jeho dva kamarádi, a tak nečekal na vyřízení svého cestovního pasu a odjel. Na Kurdy je vyvíjen nátlak, policie se vyptává na členy HDP, ale žalobce je pouhým sympatizantem strany HDP.
5. Po zrušení prvotního rozhodnutí žalovaného postupoval žalovaný tak, že shromáždil další podklady o zemi původu, a to konkrétně Informace OAMP Turecko- Sýrie (Situace na turecké straně hranice, únor 2020), dále Informace OAMP(Turecko) – Bezpečnostní a politická situace v zemi (srpen 2019), dále zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko, březen 2019, dále Informaci Home Office Spojeného království Velké Británie a Severního Irska – Turecko, základní informace o zemi (září 2019), dále Informaci Home Office Spojeného království Velké Británie a Severního Irska – Turecko – zjišťovací mise (říjen 2019 – Kurdové, březen 2020).
6. Žalovaný podobně jako v prvotním rozhodnutí vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování jako irelevantní. Podle názoru žalovaného žalobce nebyl v zemi původu politicky exponován, neboť podle svého tvrzení byl pouhým sympatizantem, není ohrožen. Osobami, kterým hrozí v Turecku nebezpečí, jsou podle názoru žalovaného pouze vysocí představitelé HDP. V tomto ohledu žalovaný

odkázal na informaci OAMP Turecko-Kurdové z 9. 5. 2018. Žalobce je mladý zemědělec.

7. To, že je ohledně ní dotýčný předvolán na policejní stanici po té, co se před domem jeho rodiny uskutečnil mítink této strany (na který on sám nešel a nic o něm ani blíže nevěděl), načež se ho vojenská policie ptá na to, co viděl z okna a kdo se tohoto mítinku zúčastnil, nezakládá bez dalšího okolnost pronásledování. Samozřejmě žalovaný považuje za chybu a profesionální selhání, že se při podávání takového výpovědi vojenský policista uchýlí ke slovním výhrůžkám nebo dokonce k fyzické insultaci a žadatel si pak ze stanice odnese nepříjemný zážitek. Nic více se ale dál nestane a jak z azylového příběhu vystupuje, jmenovaný kromě podávání těchto výpovědí nikdy žádné problémy s bezpečnostními složkami jeho vlasti neměl. Běží tak o zřejmé selhání místního vojenského policisty, to ale není samo o sobě aktem pronásledování a bez dalších přidružených okolností takovýto exces ani pronásledování nezakládá. Žalovaný má v tomto bodě za to, že aby mohla být založena okolnost pronásledování pro politické motivy na území Turecka, musí se jednat o případ osoby specificky profilované co do její minulosti, což zcela jistě není případ žadatele. Tento pak v Turecku ani pronásledován nebyl a ani tam nevytvářel politické aktivity (uplatňoval svá politická práva a svobody), za které by případně pronásledovaný měl být.
8. Chování dotýčného též postrádá hlubšího smyslu a jako takové je fabulativní (domněnka, že jeho zmizelé kamarády měla zabít policie), a že i on může být případně zabit tamní policií, přičemž tuto domněnku opírá pouze o to, že tito dva kamarádi byli naposledy viděni, jak jsou odváděni policií. Na druhou stranu žalobce podle svého tvrzení měl dostatek času na to, aby si v rodinném kruhu přesně rozvážil, do které země chce jet a na internetu si o ní vyhledal vše potřebné. Toto není chování osoby, která by pociťovala obavy z pronásledování. K řečenému srov. Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko - zjišťovací mise říjen 2019 (Kurdové), březen 2020; Informace OAMP, Turecko - Bezpečnostní a politická situace v zemi, srpen 2019; Informace MV Velké Británie - Turecko, základní informace o zemi, září 2019.
9. Dále se žalovaný věnoval otázce možného pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se zde zaměřil na obtíže, kterým dotýčný v Turecku čelil pro svůj kurdský původ, žadatel o mezinárodní ochranu v této souvislosti tvrdil, že na Kurdy je v Turecku nahlíženo jako na teroristy. Dle názoru krajského soudu je pak tuto situaci třeba nově hodnotit ve světle tureckého vojenského zásahu v syrském pohraničí (Operace Olivová ratolest a Operace plamen míru: 2018 - 2019). Žadatel k tomuto bodu uvedl i jeden incident (nevydání cestovního dokladu a konflikt s úředníkem kvůli jeho kurdskému původu).
10. K obecnému a aktuálnímu postavení Kurdů žalovaný sděluje, že je přesvědčen o tom, že bez přidružení velmi výrazných okolností není komunita zhruba 20. mil občanů Turecka, která se etnicky hlásí ke Kurdům, pronásledována, a ani tam nečelí reálnému nebezpečí vážné újmy (to pro nižší složku rozhodnutí). Okolnost pronásledování pro rasové, národnostní či jiné motivy se může u jednotlivých Kurdů - jednotlivců - vyskytnout, pouze ale za přidružení dalších a výrazných skutečností, nikoliv paušálně a bez dalšího. Sociální postavení Kurdů v Turecku dále kolísá v souvislosti s místem jejich pobytu (mnohamilionová velkoměsta vs. venkov). U žalobce pak nejsou dány

okolnosti naznačující jeho pronásledování z rasových důvodů. Z popsaného incidentu nevydání cestovního dokladu vyplývá, že šlo o evidentní selhání této úřední osoby. Je zřejmé, že popsaný úředník si žadatele nijak neprověřoval a onálepkoval ho jako teroristu po pouhém pohledu na jeho občanský průkaz, kdyby zde došlo ke skutečné lustraci a žadatel byl v databázích tureckých bezpečnostních složek hledanou osobou, jistě by se z logiky věci incident neskončil pouze tím, že žalobce nechali vyvést ven z úřadu.

11. Z hlediska adekvátnosti postupu žalobce (ilegální cesta před Řecko, Itálii až do ČR) žalovaný podotkl, že postavení Kurdů v Turecku se liší místo od místa a zejména v bezprostředním příhraničí se Sýrií je jejich situace komplikovaná a co do běžného soužití tam může docházet k nepříjemným situacím, například těm, které popisuje právě žadatel (předvolávání na vojenskou policii pro podávání výpovědí, arogantní chování úředníka). Podle názoru žalovaného měl žalobce trvat na vydání cestovního dokladu, pokud chtěl cestovat do Evropy. Je totiž notorietou, že v prostoru EU žijí miliony občanů Turecka, v některých státech pak přímo v obřích diasporách (SRN), včetně kurdské národnosti, kteří zde mají vyřízen legální pobyt a volně cestují tam a zase zpět.
12. Pokud má jmenovaný vystaven cestovní doklad a zažádá si o vízum do prostoru EU, při splnění všech náležitostí schengenského vízového kodexu není důvod, aby mu vízum nebylo vydáno. Právě takto má postupovat v případě, že chce vízum pracovní nebo i vízum za účelem jakéhokoliv dlouhodobého typu pobytu - přesídlení se z jednoho státu do druhého. Pokud je dotyčný jednou vyhozen z úřadu arogantním úředníkem po nesmyslném onálepkování své osoby jako „teroristy“, čím rezignuje na své legální opuštění vlasti a přikročí k ilegální anabázi přes několik států, nelze s takovým řešením dané situace souhlasit. Za druhé, pokud měl žadatel obtíže v místě svého pobytu, města Suruc, v turecko-syrském pohraničí, může svoji situaci vyřešit i tím, že se přesídlí z této hraniční oblasti do jiného místa Turecka. K tomu žalovaný odkázal na hlediska poskytování tzv. vnitřní ochrany rozebraná v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009 – 74, přístupném na www.nssoud.cz) a aplikoval je na situaci žalobce.
13. Především dovedl, že žalobce je mladý a zdravý muž, který nemá problém s integrací ani v ČR. V případě žalobce nešlo o pronásledovanou osobu a jeho problémy byly řešitelné přestěhováním na jiné místo ve vlasti (Konye, Izmir či Istanbul). Podle názoru žalovaného se Kurdové v posledních se v posledních dvaceti letech masivně stěhují do tureckých velkoměst, zejména Izmiru, Adany, Konyi, Ankary či Istanbulu. Žalovaný zdůraznil, že není žádného důvodu, proč a kým by měl být žadatel po svém přestěhování se navracen zpět do města Suruc. Jak pak vyplývá ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), turečtí občané po návratu do své vlasti z dlouhodobých pobytů nečelí žádným obtížím a pokud dbají na řádné přihlášení do sociálního a zdravotního systému, mají přístup ke všem potřebným službám. K situaci na turecko-syrském pohraničí žalovaný odkázal na Informaci OAMP (Turecko – Sýrie) – situace na turecké straně hranice (únor 2020).
14. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který je v Turecku zcela zrušen od

- roku 2004. Žalovaný se plně odkázal na svoji argumentaci výše stran kurdského etnika a žadatelových problémů v městě Suruo, která je přiléhavá zde. Pokud se žadateli dostalo lokálních problémů v městě u turecko-syrského příhraničí, může pro svůj další život po návratu do Turecka zvolit jakékoliv jiné bezpečné místo, jak bylo vyloženo výše. Žalovaný pak nenachází okolnosti, proč by dotyčný měl být po svém návratu do Turecka vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, ba proč by tam měl být někým a pro něco mučen. Žalovaný konstatuje, že dotyčnému v jeho vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. písm. b) zákona o azylu.
15. Žalovaný v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Zvýše uvedených informačních zdrojů jako i zpravodajství ČTK je správnému orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
16. Naprostá většina území Turecka je bezpečnostně zcela v pořádku, lokální problémy se vyskytují ve východních horských oblastech na pomezí syrsko-irácko-iránské hranice, kde v minulosti operovala teroristická skupina PKK, proti které muselo být vojensky zasáhnuто. Na samotné vnější straně syrské hranice se pak Turecko snaží dlouhodobě vytvořit nárazníkovou zónu, aby čelilo problémům stran občanské války, která v Sýrii panuje. Situace na turecké straně hranice je ovšem klidná a jediný incident byl zaznamenán v příhraničních městech, na které kurdští bojovníci vypálili šest raket ze syrské strany hranice a zabili tím šest tamních civilních obyvatel. Tato událost ale nic nemění na tom, že Turecko jako takové je bezpečnou zemí, ve které je možné dostat podmínkám klidného života ať již v některé z tamních mnoha milionových metropolí, v oblastech při pobřeží Egejského, Černého či Středozemní moře nebo v jeho vnitrozemí. Žalobce jistě nemůže tvrdit, že by na území Turecka měl probíhat válečný konflikt. Turecko naopak v tomto ohledu patří k nejstabilnějším zemím blízkovýchodního regionu. Když pak měl žadatel potíže v příhraniční oblasti se Sýrií, může se odstěhovat od hranice více do vnitrozemí (test nalezení vnitřní ochrany žalovaný použil již v napadeném rozhodnutí). Jak ale dokládají informace o situaci i v této oblasti, od zahájení turecké intervence v Sýrii v roce 2018 se vojensko-bezpečnostně tyto operace tureckého území dotýkají jen málo, i když žalovaný rozumí, že jakýkoliv pohyb či přesun vojska v obydlených místech sebou nese omezení běžného života. Jak ale dokládá přiložená informace: informace OAMP, Turecko - Sýrie, Situace na turecké straně hranice, duben 2020, turecká armáda se v tomto prostoru snaží přemísťovat co nejšetrněji k místním obyvatelům (k řečenému blíže: Informace OAMP, Turecko - Sýrie, Situace na turecké straně hranice, duben 2020; Informace MV Velké Británie - Turecko, základní informace o zemi, září 2019; Informace OAMP, Turecko - Bezpečnostní a politická situace v zemi, srpen 2019).
17. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, a proto žádost zamítl.

III. Žaloba

18. V žalobě a jejím doplnění žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a porušení několika ustanovení zákona o azylu a správního řádu. Rozhodnutí žalovaného je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho odůvodnění. Žalobce v rámci správního řízení podrobně vylicil, z jakých důvodů opustil zemi původu.
19. Velmi podrobně a věrohodně popsal své politické přesvědčení, které je v opozici proti stávajícímu režimu prezidenta Erdogana, svou podporu politické straně HDP. Podrobně popsal obtíže, kterým kvůli svému politickému přesvědčení a kurdské národnosti čelil, vysvětlil, že motivací k opuštění země původu nebyly ekonomické obtíže, neboť po této stránce byl zajištěn, nýbrž útlak pro jeho etnický původ.
20. Důvody uváděné žalobcem na podporu jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak jsou v obecné rovině zcela jednoznačně podřaditelné pod ust. § 12 zákona o azylu.
21. Žalovaný na podkladě shromážděných důkazů dospěl k závěru, podle nějž jsou obavy žalobce nedůvodné, a to s ohledem na stav dodržování lidských práv v Turecku a to i ve vztahu ke kurdské menšině. Žalobce spatřuje nebezpečí pro svou osobu i z hlediska dalšího postupu tureckých úřadů vůči jeho osobě v případě nuceného návratu do země původu. Žalovaný se v řízení zaměřil na hodnocení politické situace v Turecku a postavení členů a sympatizantů strany HDP, avšak posouzení podmínek navrácení stěžovatele do země původu je provedeno podle mínění žalobce neúplným a nedostatečným způsobem.
22. Žalovaný po posouzení věci dospěl v tomto směru k závěru o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a to ani v podobě ochrany doplňkové, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Uvedené závěry správního soudu o skutkovém základu věci však nemají oporu v provedených a shromážděných důkazech.
23. V rámci správního řízení nebyly shromážděny podklady pro jednoznačný závěr o tom, jaká újma stěžovateli fakticky hrozí v případě, že bude vrácen do země původu, tj. jakým způsobem turecké úřady nakládají s navrácenými žadateli o azyl, v jejichž skupině tvoří osoby kurdského původu svébytnou skupinu. Žalovaný se eventualitou postihu stěžovatele a jeho forem zabýval velmi omezeně, kdy odkazuje na zprávu MZV ČR, podle níž tomuto úřadu není znám případ z poslední doby, kdy by turečtí občané po návratu do vlasti byli mučeni, nebo s nimi bylo zacházeno zle z důvodu jejich politických aktivit, které předcházely emigraci. Z dalších dostupných a správním orgánem ve věcech kurdských žadatelů o udělení mezinárodní ochranu běžně užívaných listinných důkazů, např. zprávy MZV Nizozemska totiž vyplývá, že osoby spojované s kurdskými radikálními politickými uskupeními, čelí tvrdým postihům a represím ze strany státní správy. Tvrzení obsažené ve zprávě MZV ČR o tom, že s tureckými občany není v souvislosti s jejich politickými aktivitami – ať již před či po emigraci – zacházeno zle, je tak v rozporu se objektivním stavem věci.

24. O důvodnosti obav žalobce z návratu do země původu svědčí rovněž vývoj v oblasti turecko-syrské hranice z první části roku 2020, kde turecká armáda zahájila prudkou vojenskou ofenzívu zaměřenou zjevně k likvidaci kurdské menšiny. Postoj turecké vlády demonstrováný zahájení otevřeného vojenského konfliktu v oblasti, při němž dochází k zabíjení stovek nejen příslušníků kurdských milicí, které se agresoru staví na legitimní odpor, ale i civilního obyvatelstva. Ve světle vývoje postoje Turecka vůči kurdské menšině, který již přešel do otevřené ozbrojené agrese, která vykazuje znaky porušení mezinárodního práva a je celosvětově odsuzována je zjevné, že důvody uváděné žalobcem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany svědčí o pravdivém základu jeho obav a pronásledování příslušníků kurdské menšiny. Současně, nesprávným je i závěr o neexistenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, a to právě z důvodu probíhajícího válečného konfliktu na pomezí Turecka a Sýrie, který je zaměřen na vytlačení (likvidaci) kurdské menšiny.

IV. Vyjádření žalovaného

25. Ve svém vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalovaný nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Vycházel přitom ze zrušujícího rozsudku a respektoval jeho stanovisko a při opětovném posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti z něj vycházel. Jak z odůvodnění uvedeného rozsudku vyplývá, soud žalovaného zavázal opatřit aktuální relevantní informace o protikurdských náladách v Turecku v souvislosti s tureckou ofenzívou v Sýrii proti kurdským jednotkám a vyhodnotit, jaký efekt má změna situace v Turecku na postavení kurdského etnika. Na pozadí nových informací mu bylo uloženo nově vyhodnotit žalobcův příběh ve vztahu k možnému pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu a k riziku vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu pro případ jeho návratu do vlasti, resp. města Suruc, odkud pochází.
26. Do spisu zařadil aktuální, objektivní informace k politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Turecku a žalobci dal příležitost se s těmito materiály seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Jak je zřejmé z protokolu ze dne 7. 7. 2020, pořízeného při tomto úkonu, žalobce se s předloženými materiály odmítl seznámit nebo je jakkoli doplnit, žádné návrhy ani námítky v této souvislosti nevzněl. Ani své námítky žalobní neopírá o doložení konkrétních aktuálních informací o zemi své státní příslušnosti, jimiž by své nesouhlasné stanovisko podpořil.
27. Jeho obecný žalobní odkaz na zprávu MZV Nizozemska, referující dle žaloby o tvrdých postizích a represi ze strany státní správy vůči osobám spojovaným s kurdskými radikálními politickými uskupeními, postrádá krom jiného i souvislost s žalobcovou osobní situací. Jak žalovaný v nyní napadeném správním rozhodnutí uvedl, v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by žalobce byl vysokým představitelem či alespoň funkcionářem strany HDP, ba co víc, nebyl ani jejím členem, jak se snažil původně správnímu orgánu prezentovat, nýbrž jejím pouhým sympatizantem - svůj původní výrok o členství v této straně k dotazu správního orgánu následně korigoval v tomto smyslu.

28. Pokud se týká posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jak požadoval zrušující rozsudek soudu, i jím se žalovaný zabýval v potřebném rozsahu. Situaci, kdy byl žalobce označen za teroristu a vyhozen z úřadu, kam si přišel vyřídit vystavení cestovního dokladu, žalovaný nevyhodnotil jako projev pronásledování a poukázal na možnost řešit pro něj nepříznivou situaci vnitřním přesídlením. Jeho situací se zabýval z hlediska jednotlivých čtyř podmínek, za jejichž splnění lze dospět k závěru, že vnitřní přesídlení je možné považovat za existující řešení. S odkazem na příslušné podkladové informace žalovaný konstatoval, že tuto možnost žalobce k dispozici měl, ale přesto namísto ní zvolil nelegální způsob vycestování z vlasti.
29. Žalovaný nepominul posoudit žalobcovu žádost ani z hlediska ustanovení § 14a zákona o azylu. I ve vztahu k důvodnosti žádosti z hlediska institutu doplňkové ochrany poukázal na možnost vnitřního přesídlení, jíž žalovaný v souvislosti se svými tvrzenými potížemi nevyužil, ač ji k dispozici měl. Konstatoval rovněž, že od zahájení turecké intervence v Sýrii se vojensko- bezpečnostně tyto operace tureckého území dotýkají jen málo, turecká armáda se v tomto prostoru snaží přemísťovat co nejšetrněji k místním obyvatelům.
30. Žalovaný neshledal, že by žadateli hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy, ať již v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, nebo v podobě vážného ohrožení jeho (tedy civilistova) života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Pro úplnost lze doplnit, že žádost žalobce nebyla shledána důvodnou ani z pohledu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), ani písm. d) zákona o azylu. Žalovaný shodně se svým vyjádřením k předchozí žalobě uvádí, že s tvrzenými riziky, jež žalobce odvozuje od pouhé skutečnosti, že je Kurd, pak nesouzní, že ve vlasti zůstali jeho další příbuzní, včetně jeho staršího svobodného bratra. Navzdory tvrzením o svém levicovém a prokurdsky orientovaném smýšlení neprezentoval žádné konkrétní aktivity, pro které by žalovaný měl předpokládat, že jeho další setrvání ve vlasti by pro něj mohlo představovat riziko vážné újmy.
31. K námitce vycházející z žalobcových obav z reakce tureckých úřadů na návrat Kurdů, žádajících o azyl v zahraničí, žalovaný podotýká, že nesděluje státním orgánům země žadatelovy státní příslušnosti žádné informace stran podání žádosti o mezinárodní ochranu. Úvaha o rizicích spjatých s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR je proto spekulativního rázu bez opory v jakémkoli konkrétním zjištění týkajícím se žalobce. Jak sám uvedl, řada jeho příbuzných se nachází také v Evropě. Stěhování Kurdů v rámci Turecka (včetně jeho vlastní rodiny, jak sdělil v rámci pohovoru) i pohyb mimo ně není samo o sobě jevem natolik mimořádným, aby budilo důvodné obavy z pronásledování či ze skutečného nebezpečí vážné újmy.
32. Ve vztahu k situaci Kurdů v Turecku odkazuje žalovaný na aktuální judikaturu, konkrétně na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 350/2019 - 78 ze dne 25. 8. 2020, a dále na usnesení téhož soudu usnesení č. j. 7 Azs 359/2019 - 50 ze dne 21. 5. 2020. Dostatečné záruky respektování zásady *non-refoulement* navíc poskytuje řízení o správním vyhoštění (srov. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), v němž by aktuální politický a bezpečnostní vývoj v zemi stěžovatelova původu musel být zohledněn. V závěru tohoto usnesení NSS (stejně jako v usnesení č. j. 3 Azs 350/2019 - 78 ze dne 25. 8. 2020) odkázal stěžovatele v souvislosti s legalizací pobytu na zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

33. Žalovaný shrnul, že návrh na zrušení napadeného rozhodnutí je nedůvodný. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytykány v žalobě.

V. Řízení před krajským soudem

34. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.
35. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť byly naplněny podmínky pro rozhodování soudu bez nařízení jednání (účastníci nařízení ústního jednání nepožadovali a ani krajský soud neshledal ústní projednání věci jako nezbytné).
36. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“ S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
37. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil následující skutečnosti. Je v něm založen protokol o pohovoru ze dne 17. 7. 2018, zpráva Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018, Informace OAMP Turecko – 9. 5. 2018, Kurdové – postavení ve společnosti, politické strany a politická reprezentace (hovořící mj. o postavení HDP a postavení Kurdů po pokusu o vojenský puč), zprávy Asylum Research Consultancy ze dne 21. 11. 2017 „Turecko. Zpráva o zemi – aktualizace“ a zpráva Turecko – Informace irského dokumentačního centra pro uprchlíky ze dne 24. 1. 2018 týkající se „Zacházení s kurdskými civilisty“ a další zprávy vyjmenované v napadeném rozhodnutí.
38. Ve **zrušujícím rozsudku** krajský soud zavázal žalovaného, aby vzhledem ke změně bezpečnostní situace na turecko-syrských hranicích (turecké invaze do Sýrie zaměřené

proti Kurdům a jejich milicím pohybujícím se v oblasti pohraničí) provedl nové hodnocení z pohledu situace v zemi původu po provedení invaze do Sýrie a shromáždil k tomu relevantní a aktuální informace o současných protikurdských náladách v Turecku. Dále dospěl k závěru, že nedávná turecká ofenzíva v Sýrii zaměřená proti kurdským jednotkám ještě prohloubila tlak vůči Kurdům žijícím v syrském pohraničí, jakož i politický nátlak proti politickým stranám, které mají prokurdskou orientaci (zejm. HDP). Krajský soud zavázal žalovaného, aby vyhodnotil, jaký efekt má změna situace v Turecku na postavení kurdského etnika, a aby se z hlediska aktuálních a relevantních informací o situaci v Turecku zabýval otázkou možného pronásledování žalobce (§ 2 odst. 4 zákona o azylu ve spojení s § 12 písm. b) téhož zákona), jakož i rizikem vážné újmy (§ 14a odst. 2 zákona o azylu) v případě jeho návratu do vlasti, resp. města Suruc, odkud pochází.

39. Po zrušení prvotního rozhodnutí žalovaný postupoval tak, že shromáždil další podklady o zemi původu, a to konkrétně Informace OAMP Turecko- Sýrie (Situace na turecké straně hranice, únor 2020), dále Informace OAMP (Turecko) – Bezpečnostní a politická situace v zemi (srpen 2019), dále zpráva Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Turecko, březen 2019, dále Informaci Home Office Spojeného království Velké Británie a Severního Irska – Turecko, základní informace o zemi (září 2019), dále Informaci Home Office Spojeného království Velké Británie a Severního Irska – Turecko – zjišťovací mise (říjen 2019 – Kurdové, březen 2020). Při seznámení s podklady dne 7. 7. 2020 žalobce uvedl, že nechce navrhnout žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

40. Žaloba **není důvodná**.

41. Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel nejen ze skutkového stavu zjištěného žalovaným ve správním řízení, ale přihlédl ve smyslu citovaného čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice též k obecně známým skutečnostem, tzn. aktuální situaci v Turecku (reáliím v zemi původu). Jak k tomuto ustanovení judikoval Nejvyšší správní soud, i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, čj. 10 Azs 194/2015-32, přístupný na www.nssoud.cz).
42. Krajský soud vycházel též z poměrně ustálené judikatury ve věcech mezinárodní ochrany, kde jsou žadateli příslušníci kurdského etnika. Tato judikatura již pochází z období poté, co došlo k turecké invazi do Sýrie. Lze poukázat kupř. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2020, č.j. 3 Azs 350/2019 – 78, v němž Nejvyšší správní uvedl, že z předchozí judikatury vyplývá, že *obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona*.

K obecným tvrzením o tom, že „po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování“ pak Nejvyšší správní soud uvedl, že obavy z pronásledování by případně mohly být namísto u politicky aktivně činných osob, respektive u osob zapojených do neúspěšného státního převratu (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále soud konstatoval, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46).

43. Dále krajský soud poměřoval napadené rozhodnutí se závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku a dospěl k přesvědčení, že napadené rozhodnutí je s tímto závazným právním názorem v souladu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Žalovaný shromáždil v dalším řízení relevantní a k datu vydání napadeného rozhodnutí aktuální zprávy o zemi původu a nově a opětovně vyhodnotil azylový příběh žalobce z hlediska situace v zemi původu panující poté, co byl zahájen turecko-syrský konflikt.
44. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci.
45. Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Žalovaný při hodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany vycházel jak ze zjištěného skutkového stavu, tak i z relevantní právní úpravy a judikatury, jakož i ze závěrů zrušujícího rozsudku krajského soudu. Jeho úvahy jsou dostatečně podrobné na to, aby bylo napadené rozhodnutí způsobilé přezkumu (přezkoumatelné). K dílčím tvrzeným nedostatkům se krajský soud vyjádří podrobněji konkrétně.
46. Pokud se týká tvrzení, že důvody uváděné žalobcem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou jednoznačně podřaditelné pod ustanovení § 12 zákona o azylu, jde o tvrzení zjednodušující a zavádějící. Samozřejmě lze žalobci přitakat v tom, že tvrzení o angažmá ve straně HDP a nesouhlasu s režimem prezidenta Erdogana lze hodnotit podle citovaného ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. To však neznamená, že výsledkem hodnocení musí být závěr o udělení azylu podle citovaného ustanovení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nebyl pronásledován v zemi původu a bez důvodných pochybností mu nehrozí pronásledování v případě návratu Turecka.
47. Žalobce vyjádřil z případného návratu do země obavy, které žalovaný podle jeho mínění nedostatečně zohlednil. Krajský soud s tímto tvrzením neztotožňuje, neboť žalovaný vycházel především z dostatečně zdůvodněného závěru, že se žalobce je schopen vnitřně přesídlit, pokud by měl obavy z návratu do místa svého původu (město Suruc). Tento závěr žalovaný podložil i podpůrnými úvahami o tom, že žalobce je mladý a zdravý muž a není zjevné, proč by nebyl schopen integrovat se ve své domovině v jiném prostředí, najít si práci a bydlení. Lze souhlasit s tím, že integrace žalobce v české společnosti musela být pro žalobce nepochybně složitější než reintegrace do turecké společnosti, odkud žalobce vzešel. Krajský soud to vzhledem

k okolnostem případu považuje za dostatečné zdůvodnění, neboť ani z tvrzení žalobce není zřejmé, proč by se nemohl v Turecku po svém návratu integrovat.

48. Pokud se týká namítaného rizika vážné újmy, které žalobce spojuje s navrácením do země původu, tj. jakým způsobem turecké úřady nakládají s navrácenými žadateli o azyl, krajský soud je toho mínění, že se žalovaný eventualitou případného postihu žalobce zabýval a dospěl k přesvědčení, že je zcela nepravděpodobná. Žalovaný podrobně zdůvodnil, že žalobce není žádný politický exponent (byl pouhým „sympatizantem“ strany HDP), představitel kurdské samosprávy ani jinak aktivní proti režimu prezidenta Erdogana. Jeho obavy pramenily z nepřímých zkušeností, že někteří jeho známí příslušníci kurdského etnika byli vyslýcháni či dokonce mučeni policií. Mohlo však jít o případy politicky aktivních osob, příp. dokonce příslušníků či sympatizantů PKK, která je ozbrojenou politickou silou, kterou režim prezidenta Erdogana potírá. Pokud spojuje žalobce riziko vážné újmy se svou kurdskou etnicitou, je třeba souhlasit se žalovaným, že tato reálnou pravděpodobnost vzniku vážné újmy nepředstavuje, a to vzhledem k vysokým počtům obyvatel kurdského etnika.
49. K namítaným rozporům mezi zprávou „MZV ČR“ a zprávou MZV Nizozemí, které žalobce blíže nedatoval ani nespécifikoval, a není zcela zřejmé, o jaké zprávy o zemi původu se přesně jedná. Ve správním spisu není v podkladech založena žádná zpráva o Turecku vydaná Ministerstvem zahraničních věcí ČR, a to ani v podkladech shromážděných před vydáním prvotního rozhodnutí ve věci, ani v nových podkladech shromážděných při realizaci právního názoru krajského soudu obsaženého ve zrušujícím rozsudku. Co se týká zprávy „MZV Nizozemska“, ve správním spisu je založena jedna zpráva vydaná tímto státním orgánem, a to Informace MZV Nizozemska „Turecko: Základní vojenská služba (červenec 2019)“. Je třeba v tomto ohledu souhlasit se žalobcem, že tato zpráva obsahuje určité informace o tom, že Kurdové spojovaní s radikálními politickými uskupeními čelí tvrdým postihům a represím ze strany státní správy, přičemž může jít i o členy strany HDP, příp. dokonce o její sympatizanty. Naproti tomu však je třeba akcentovat to, že HDP je legální tureckou politickou stranou, nikoliv zakázaným politickým subjektem. Někteří její aktivní členové se v období po nezdařeném vojenském puči proti prezidentu Erdoganovi mohli dostat do potíží, což nevykloučil v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani žalovaný.
50. Ve výsledku tedy lze se žalovaným souhlasit v tom směru, že v případě žalobce, který sám přímou negativní zkušenost s tureckým režimem neměl a pouze sympatizoval se stranou HDP, nelze předpokládat vyšší míru pravděpodobnosti, že by byl v případě návratu do Turecka zatčen a podroben mučení či jinému nelidskému zacházení. Rovněž žalobce není dezertérem ani odpíračem vojenské služby. Krajský soud je přesvědčen, že žalobce nepatří mezi okruh osob přímo ohrožených uvězněním. Tato pravděpodobnost by samozřejmě mohla být vyšší, pokud by se žalobce vracel do oblasti zasažené následky turecko-syrského konfliktu, který se ovšem odehrává převážně na jižní straně turecké hranice v severozápadní a severní Sýrii (Afrín, Aleppo, Rojava).

51. Co se týká aktuálního vývoje situace v oblasti, krajský soud se seznámil s novějšími informacemi o zemi původu, zejm. zprávou EASO – Syria – Security situation (Information Report, July 2021, veřejně dostupná na <https://euaa.europa.eu/col-publications>). Vyplývá z ní, že Turecko se nadále angažuje v konfliktu v severozápadní a severní Sýrii, kromě dalších států (kupř. Ruské federace). Vyplývá z ní, že situace v oblasti je poměrně stabilizovaná, kdy turecké jednotky kontrolují oblast mezi městy Azaz, Al Bab a Jarablus, oblast Afrínu, jakož i oblasti Raqqa a Hasaka (s. 36 a násl.). V těchto oblastech pak docházelo i k civilním obětem. Naproti tomu, kurdské síly kontrolovaly na jaře 2021 značnou část teritoria, které bylo dříve pod kontrolou jednotek ISIL (Islámského státu). Zpráva uvádí, že se neudály za poslední dobu žádné podstatné změny. Zdroje EASO k Turecku v aktuální době nejsou dostupné.
52. Krajský soud usuzuje, že ani z pohledu aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice není patrná ve vztahu k žalobci žádná zásadní změna poměrů oproti stavu věci v době vydání napadeného rozhodnutí. Konflikt probíhá na území severního syrského pohraničí a žalobce se mu může vyhnout tím, že se do této oblasti nenavrátil. Nejedná se v žádném případě o konflikt celoplošného charakteru. Krajský soud nesdílí stanovisko žalobce, že cílem angažmá tureckých jednotek v tomto konfliktu je likvidace kurdského civilního obyvatelstva na turecké straně hranice. Jakkoliv k civilním obětem může docházet, jde o vedlejší efekt válečného tažení, které je směřováno do Sýrie.

VII. Závěr a náklady řízení

53. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.
54. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. května 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

